

1.

Rugăciunea implică omul în întregime

Rugăciunea are de-a face cu tot ce este omul. Rugăciunea cuprinde întreaga ființă umană – mintea, sufletul și trupul ei. Pentru a ne putea ruga este necesară implicarea omului în întregime și, la rândul ei, rugăciunea afectează fiecare dimensiune a omului prin rezultatele sale pline de har. Așa cum întreaga natură umană intră în rugăciune, la fel, tot ce ține de om devine beneficiar al rugăciunii. Întregul om trebuie dat lui Dumnezeu în rugăciune. Cele mai mari rezultate ale rugăciunii sunt obținute de acela care se dă pe sine în întregime lui Dumnezeu, cu tot ce ține de el și cu tot ce îi aparține. Acesta este secretul consacrării depline și este o condiție a rugăciunii eficiente. Este felul de rugăciune care aduce cele mai bogate roade.

Oamenii din vechime care au luptat bine în rugăciune, care au obținut cele mai mari lucruri și care, prin rugăciunile lor, L-au mișcat pe Dumnezeu să facă lucruri mărețe, au fost aceia care s-au predat lui Dumnezeu în întregime în rugăciunile lor. Dumnezeu dorește, și trebuie să aibă, tot ce se află în om, pentru a-i putea răspunde la rugăciune. Trebuie să aibă oameni dăruți cu toată inima, prin care să își ducă la îndeplinire planurile și scopul cu privire la om. Dumnezeu trebuie să aibă omul în întregime. Niciun om cu inima împărțită nu are rost să încerce, pentru că un om șovăielnic nu poate fi folosit. Niciun om care caută să fie în alianță și cu Dumnezeu, și cu lumea, și cu sine nu poate înălța rugăciunea de care este nevoie.

Sfințenia înseamnă plinătate. Prin urmare, Dumnezeu dorește, pentru lucrarea Lui și pentru rugăciune, oameni sfinți, oameni cu inima întregă și sinceră. „Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană, până la venirea Domnului nostru Isus Cristos.” Acesta este felul de om pe care Dumnezeu îl vrea ca lider al oștirilor lui Israel; din rândurile unor astfel de oameni se formează clasa oamenilor rugăciunii. Omul este o trinitate și totuși, atunci când se roagă, el nu este nici trinitar, nici o ființă duală, ci o unitate. Omul este o singură entitate în toate aspectele esențiale, în toate faptele și atitudinile legate de evlavie. Sufletul, duhul și trupul trebuie să se unească în toate lucrurile legate de trăire și sfințenie. Trupul, în primul rând, este implicat în rugăciune, deoarece el este cel care adoptă atitudinea de rugăciune. În rugăciune, prosternarea trupului este adecvată, la fel ca cea a sufletului. Atitudinea trupului contează mult când este vorba de rugăciune, deși este adevărat că inima poate fi arogantă și semeață, mintea poate fi împrăștiată, lipsită de puterea de concentrare, iar rugăciunea poate fi o simplă formă, chiar dacă genunchii sunt plecați.

Daniel îngenunchea de trei ori pe zi în rugăciune. Solomon a îngenuncheat la dedicarea templului. Domnul nostru, în Ghetsimani, S-a prosternat în acele momente de rugăciune de neuitat, înainte de a fi trădat. Acolo unde există rugăciune sinceră și plină de credință, trupul ia de fiecare dată postura care se potrivește cel mai bine stării sufletești din acel moment. Prin urmare, trupul se alătură sufletului în rugăciune.

Întreaga ființă trebuie să ia parte la rugăciune. Viața, inima, temperamentul și mintea sunt implicate. Fiecare și toate împreună iau parte la exercițiul rugăciunii. Îndoiala, mintea împărțită, sentimentele duale sunt străine de cămăruța de rugăciune. Caracterul și conduita, nepângărite, făcute

mai albe ca zăpada, sunt frumuseți nespuse și instrumente puternice în luptele rugăciunii.

Un intelect fidel trebuie să participe și să adauge energia și focul credinței statornice și neîmpărțite la timpul de rugăciune. E necesar ca mintea să ia parte la rugăciune. În primul rând, trebuie să gândim atunci când ne rugăm. Intelectul ne învață că trebuie să ne rugăm. Meditând profund înainte de a ne ruga, mintea se pregătește să se apropie de tronul harului. Mintea merge înaintea intrării în cămăruță și pregătește calea rugăciunii adevărate. Ia în considerare ce anume să ceri în rugăciune. Rugăciunea adevărată nu lasă la voia inspirației de moment care vor fi lucrurile cerute în timpul de rugăciune. Rugăciunea înseamnă a cere ceva definit, clar de la Dumnezeu; prin urmare, înainte de a ne ruga, se ridică întrebarea: Ce voi cere în acest timp de rugăciune? Toate gândurile arogante, rele și frivole sunt înlăturate, iar mintea este dată în întregime lui Dumnezeu ca să se gândească la El, la ce este necesar și la ce răspunsuri a primit în trecut. Rugăciunea, atunci când ia în stăpânire întreaga ființă umană, nu lasă la o parte mintea. Primul pas în rugăciune este unul mental. Ucenicii au făcut acest prim pas atunci când I-au cerut Domnului Isus să îi învețe să se roage. Trebuie să fim învățați pe calea intelectului, până în punctul în care acesta este predat lui Dumnezeu în rugăciune. Numai atunci vom putea învăța repede și bine lecția rugăciunii.

Pavel extinde natura rugăciunii asupra întregii ființe umane. Așa și trebuie să fie. Este nevoie de toate dimensiunile umane pentru a cuprinde în compasiune divină întreaga rasă umană – tristețile, păcatele și moartea rasei adamice căzute. Este nevoie de om în întregul său pentru a alerga alături de planul măreț și sublim al lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii. Este nevoie de omul întreg pentru a sta împreună cu Domnul nostru Isus, singurul Mijlocitor între Dumnezeu și omul păcătos. Aceasta este doctrina pe care o prezintă Pavel în al doilea capitol al primei epistole către Timotei.

În învățăturile lui Pavel găsim cel mai clar exprimat faptul că rugăciunea necesită implicarea tuturor aspectelor ființei umane. Este nevoie ca omul întreg să se implice în rugăciune, pentru ca furtunile ce îi agită sufletul să fie aduse la un calm deplin, până când vântul tăios și valurile se liniștesc parcă printr-o vrajă divină. Este nevoie de rugăciunea omului întreg ca oamenii mari, mândri și nespirtuali să devină blânzi, umili și credincioși, astfel încât sfințenia și seriozitatea să domnească în stat și biserică, în casă și în afaceri, în viața publică și în cea privată.

Este chemarea omului să se roage și e nevoie de oameni hotărâți ca să se ocupe cu aceasta. Este o lucrare sfântă și este nevoie de oameni sfinți să o îndeplinească. Aceștia sunt cei care se predau pe ei înșiși în întregime rugăciunii. Influența și efectele binecuvântate ale rugăciunii sunt cu bătaie lungă. Rugăciunea e o chestiune intensă și profundă care are de-a face cu Dumnezeu, cu planurile și scopurile Lui și, prin urmare, necesită oameni cu inima pe deplin dedicată. Această chestiune cerească, serioasă și extrem de importantă nu poate fi dusă la bun sfârșit cu un efort pe jumătate spiritual, mental și intelectual. Chestiunea rugăciunii trebuie să influențeze caracterul și destinul omului, iar pentru un asemenea efect este necesară implicarea întregii inimi, a întregului creier și a întregului duh. Răspunsul lui Isus la întrebarea învățătorului Legii cu privire la cea mai mare dintre porunci a fost acesta:

„Domnul Dumnezeuul nostru este un singur Domn; să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta” (Marcu 12:29-30).

Cu alte cuvinte, omul întreg, fără rezerve, trebuie să Îl iubească pe Dumnezeu. Este deci necesar ca același om, în întregime, să îndeplinească lucrarea de rugăciune pe care Dumnezeu o cere oamenilor. Toate puterile omului trebuie angajate în ea. Dumnezeu nu poate tolera o inimă împărțită cu privire la dragostea pe care El o cere oamenilor, nici nu

poate răbda un om care vine la rugăciune cu inima împărțită.

Psalmul 119 ne învață următoarele:

„Binecuvântați sunt cei ce păzesc poruncile Lui, care-L caută din toată inima lor” (v.2).

Este nevoie de oameni cu inima întregă pentru a păzi poruncile lui Dumnezeu și este nevoie de același fel de oameni pentru a-L căuta pe Dumnezeu. Aceștia sunt cei numiți „binecuvântați”. Aceștia sunt oamenii care au parte de aprobarea lui Dumnezeu.

Aducând lucrurile mai aproape de propria persoană, psalmistul spune: „Te caut din toată inima mea; nu mă lăsa să mă abat de la poruncile Tale” (v. 10).

Apoi, ne dezvăluie rugăciunea sa pentru o inimă înțeleaptă și plină de pricepere și ne descoperă scopul său cu privire la ținerea Legii lui Dumnezeu:

„Dă-mi pricepere ca să păzesc Legea Ta și s-o țin din toată inima mea!” (v. 34).

După cum este nevoie de o inimă întregă dată lui Dumnezeu pentru a te supune pe deplin și cu bucurie poruncilor lui Dumnezeu, la fel este nevoie de o inimă întregă pentru o rugăciune eficientă.

Deoarece este nevoie de omul întreg pentru a se ruga, înțelegem că rugăciunea nu este o sarcină ușoară. Rugăciunea este mult mai mult decât a ne îndoii genunchii și a rosti câteva cuvinte învățate pe de rost.

Nu e destul să pleci genunchii,
Și vorbe-n rugă să oferi;
Inima trebuie să se unească cu gura,
Altfel nici nu ne rugăm.

Rugăciunea nu este un exercițiu ușor și superficial. Deși trebuie să îi învățăm pe copii să se roage, rugăciunea nu este o joacă de copii. Rugăciunea se naște din întreaga ființă umană, în ansamblul ei. Rugăciunea implică toate puterile

morale și spirituale ale naturii umane. Așa se explică, parțial, rugăciunea Domnului nostru descrisă în Evrei 5:7:

„Care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri, cu strigăte mari și cu lacrimi, către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat din pricina evlaviei Lui.”

E de ajuns o clipă de gândire pentru a înțelege că o astfel de rugăciune s-a născut din toată puterea ființei Sale și a implicat toate aspectele naturii Sale. Aceasta este rugăciunea care aduce sufletul aproape de Dumnezeu și care Îl aduce pe Dumnezeu pe pământ.

Trupul, sufletul și duhul sunt solicitate și aduse ca tribut în rugăciune. David Brainerd a notat următoarele despre rugăciunile lui:

„Dumnezeu m-a făcut în stare să agonizez în rugăciune, până ce am fost ud de transpirație, deși mă aflam la umbră, într-un loc răcoros.”

În Ghetsimani, Fiul lui Dumnezeu Se afla în agonia rugăciunii, care I-a solicitat întreaga ființă:

„Când a ajuns la locul acela, le-a zis: «Rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită.» Apoi S-a depărtat de ei ca la o aruncătură de piatră, a îngenunchat și a început să Se roage, zicând: «Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși facă-se nu voia Mea, ci a Ta.» Atunci I s-a arătat un înger din cer, ca să-L întărească. A ajuns într-un chin ca de moarte și a început să Se roage și mai fierbinte; și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ” (Luca 22:40-44).

Iată o rugăciune care și-a pus amprenta pe întreaga natură a Domnului nostru, care a solicitat toate puterile sufletului, trupului și minții Lui. Aceasta a fost o rugăciune care I-a cuprins întreaga ființă umană.

Pavel era obișnuit cu acest fel de rugăciune. În Epistola sa către romani, îi încurajează să i se alăture în rugăciune astfel:

„Vă îndemn, dar, fraților, pentru Domnul nostru Isus Cristos și pentru dragostea Duhului, să vă luptați împreună

cu mine în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine.”

Aceste cuvinte – „să vă luptați împreună cu mine” – ne arată ceva despre felul în care se ruga Pavel și despre implicarea lui în rugăciune. Nu este vorba de o cerere docilă, de un lucru mic. Este însăși esența unei mari bătălii, a unui conflict care trebuie câștigat, a unei lupte care trebuie purtată. Creștinul care se roagă, asemeni unui soldat, duce o luptă pe viață și pe moarte. Onoarea lui, nemurirea și viața lui veșnică sunt la mijloc. Aceasta este rugăciunea asemănată cu atletul care se zbate pentru performanță și pentru premiu, care se luptă sau aleargă într-o cursă. Totul depinde de puterea cu care se implică în acestea. Energia, ardoarea, agilitatea, toată puterea lui este angajată. Fiecare capacitate a lui este stimulată și încordată la maxim. Lipsesc cu desăvârșire lenea, slăbiciunea, inima împărțită și dedicarea superficială.

Rugăciunea eficientă implică întreaga ființă umană, dar o astfel de rugăciune își va revărsa beneficiile asupra întregului om. După cum fiecare parte a ființei umane complexe intră în adevărata rugăciune, tot așa, fiecare parte a aceleiași naturi primește binecuvântări ca răspuns la o astfel de rugăciune. Acest tip de rugăciune antrenează inima noastră neîmpărțită, consimțământul nostru deplin de a aparține Domnului și toate dorințele noastre.

Dumnezeu are grijă ca, atunci când omul este în întregime prins în rugăciune, întregul om să fie binecuvântat. Trupul său primește roada bună a rugăciunii, căci o mare parte a rugăciunii se înalță cu privire la el. Hrana și îmbrăcămintea, sănătatea și vigoarea trupeză vin ca răspuns la rugăciune. Activitatea mentală limpede, gândirea sănătoasă, înțelegerea luminată, capacitatea de a raționa corect vin ca răspuns la rugăciune. Călăuzirea divină presupune antrenarea și modelarea minții de către Dumnezeu în așa fel, încât vom lua decizii sigure și înțelepte. „El va conduce gândirea celor umili.”

Mulți predicatori dedicați rugăciunii au fost ajutați foarte mult în această privință. Ungerea Duhului Sfânt care vine asupra predicatorului înviorează mintea, liniștește gândurile și ușurează vorbirea. Așa se explică faptul că, în vremurile de mai demult, oameni cu foarte puțină educație au dat dovadă de o deosebită libertate a Duhului în rugăciune și vorbire. Gândurile lor au curs ca un pârâu. Întregul mecanism intelectual a simțit impulsul influenței pline de har a Duhului Sfânt.

Desigur, și sufletul are parte de mari beneficii în urma acestui fel de rugăciune. Mii de oameni pot mărturisi aceasta. Prin urmare, repet: așa cum omul este implicat în întregime în rugăciune adevărată, sinceră și eficientă, la fel, omul întreg – trup, suflet și minte – are parte de beneficiile rugăciunii.